

vi derved slet ikke får skabt et sikkerhedssystem for Europa. Er det det, man ønsker?

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Der er straks flere korte bemærkninger, og hr. Villy Søvndal er den første.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Hr. Estrup stillede spørgsmålet, om SF's sikkerhedspolitik fastlægges i den russiske Duma, og hertil er svaret nej. Jeg vil godt fortsætte på et lignende debatniveau og med lige så stor uret spørge, om De Radikales politik fastlægges af USA's Kongres. Svaret ville formentlig blive nej.

Derfor vil jeg foreslå, at vi højner debatniveauet en lille smule, for når det er interessant for denne debat at høre, hvad den russiske Duma sagde, er det, fordi et afgørende punkt for hr. Estrup og for, hvorfor De Radikale kunne godkende dette, var, at det ikke skabte nye skillelinjer. Men skaber det her ikke nye skillelinjer, for at gøre noget, som alle i den russiske Duma siger nej til, betyder, at man ikke kan få ratificeret aftalen om atomnedrustning?

Man kan så sige, at det var den nødvendige pris, men det er da vist nok svært at fastholde det standpunkt selv for en radikal, som siger, at det her ikke betyder nye skillelinjer. Det er da en umulig position.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Principielt skal man selvfølgelig ikke give Rusland vetoret, selv om det faktisk var det, NATO gjorde i 1991 og 1992, da der kom henvendelse fra Lech Walesa, og hvor Wörner, der på det tidspunkt var generalsekretær for NATO, sagde, at man ikke ville optage Polen af hensyn til Rusland. Det ville nemlig være en for stor provokation først af Sovjetunionen og senere af Rusland. Det var NATO's holdning i de første år efter den kolde krigs ophør. Der accepterede man, at Rusland også havde en reel betydning.

Det, som hr. Estrup lægger op til med sine polemiske bemærkninger, er jo det at sige: Jamen så lad os tage en konfrontation med Rusland.

De skal selvfølgelig ikke have vetoret. Det kan vi hurtigt blive enige om. Men skal alternativet være en konfrontation? Hvorfor ikke en forhandlingsløsning? Det var det, man gjorde i 1990, da man fik Sovjetunionen til at acceptere det genforenede Tysklands indtræden i NATO,

og det indgår i traktaten som en traktatlig forpligtelse, at området mellem Elben og Oder permanent holdes fri for atomvåben og fremmede styrker.

Man har overhovedet ikke i forbindelse med denne her udvidelse været villig til at påtage sig en traktatlig forpligtelse. Det, som Folketinget nu skal ratificere, er en blankocheck. Der er altså en betydelig forskel, og det kalder jeg konfrontation.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne bede hr. Jørgen Estrup om at besvare mit spørgsmål.

Vi ved jo, at allerede første runde af denne proces – som hr. Estrup kalder den, hvor den første udvidelse med de tre lande er det første skridt, derefter kommer altså en anden og måske tredje runde med yderligere optagelse af lande – fremkalder en væsentlig forværring af forholdet mellem Rusland og Vesten.

Det vil hr. Estrup formentlig ikke bestride. Men mener hr. Estrup på den baggrund, at man skal fortsætte med en anden runde, som yderligere vil forværre forholdet mellem Rusland og Vesten, som yderligere vil umuliggøre atomvåbenfrihed, og som yderligere vil umuliggøre nedrustningsaftaler? Og er hr. Estrup indstillet på, at denne såkaldte proces bare skal fortsætte, indtil forholdet mellem Rusland og Vesten er fuldstændig ødelagt, og vi er tilbage i den kolde krig? Jeg forstår slet ikke, hvordan hr. Estrup kan betrede en sådan vej.

Så taler hr. Estrup om, at vi andre skulle være passive. Jamen vi stiller forslag om sikkerhedsordninger med atomvåbenfri zoner – også garanteret af stormagter osv. – således at der kan skabes en ægte sikkerhed, hvor alle europæiske lande er med, og som forhandles i OSCE osv. osv. Det er dog på det nærmeste frækt at beskyldte os andre for passivitet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det er jo lige før, at jeg skal til at beklage at have været fræk, men det vil jeg nu ikke.

Jeg vil derimod starte med at sige til hr. Søvndal, at hvis vi skal til at snakke om niveauet i debatten, så var det altså ikke mig, der inddrog Dumaen og Dumaens udtalelser, og hvilken vægt man skulle tillægge dem. Det var derimod et spørgsmål, om man kunne tage Dumaens udtalelser som udtryk for, hvilken holdning